

4

„Neříkejte mi, že už zase jdete pracovat! Vždyť vás to nasazení zabije, příteli! Co máme dnes za den?“ sténala, dokud nepustila polštář a nechytla místo toho mě.

„Dnes je středa, Eugénie, je středa a ve středu já vždycky chodím do práce. Každý den přece chodím do práce,“ odpovídal jsem jí každé ráno a nikterak nebránil jejímu hřejivému, mazlivému tělu, aby se ke mně přitulilo.

„Jistě, máte pravdu, ve středu vsutku pracujete vždy, ale slibte mi, že tyhle skopičiny nebudete dělat celý život!“

„Mám obavu, že ano, asi jste si nevšimla, že takhle si denní chléb opatřuje spousta lidí,“ odpověděl jsem a zkusil jí prsty narovnat stažené, mrzoutské obočí.

„Tak mi tedy vysvětlete, proč náš malý soused odvedle ve středu nikdy nepracuje, co?“ vyrukovala s další otázkou.

kou a vyšvihla se na mě, aby mi mohla svůj zvidavý pohled lépe zabořit co nejhlouběji do očí.

„Ale vždyť je to ještě dítě, má milá, a děti ve středu nikdy nepracují!“

„To jsem se měla provdat za dítě, a ne za dědečka, můj život by byl mnohem příjemnější, aspoň ve středu,“ povzdychla si a zase se odkulila.

„Možná máte pravdu, ale to by bohužel nešlo, něco podobného je v rozporu s morálkou i se zákonem.“

„Možná máte pravdu, ale děti se aspoň ve středu baví, jenomže já na vás celý den musím jen čekat a pěkně se nudím! A proč tedy ani ten pán z prvního patra nikdy nepracuje? Když se v poledne vracím z krámu, vidám ho, jak míří k popelnícím. Vynáší odpadky, oči má krhavé a na hlavě vrabčí hnízdo! Chodí věčně v teplákách, jako by se chystal sportovat, přitom určitě tolik nespportuje, poněvadž je tlustý a kulatý jak prase. Hlavně mi netvrdte, že je to dítě, nebo si budu myslet, že mě máte za úplného troubu!“

„Nikoli, pán z prvního patra je na tom jinak, ten je nezaměstnaný, naopak si myslím, že by pracoval docela rád, a klidně i ve středu.“

„To je teda pech, dala jsem svou ruku jedinému jelimanovi, který ve středu pracuje,“ trvala si zarmouceně na svém a raději si rovnou přikryla rukou oči, aby se před tou otrěsnou skutečností schovala.

„Jestli se chcete nějak zabavit, měl bych nápad...“

„A ještě ty vaše odporné nápady, je mi jasné, že chcete, abych taky pracovala! Vždyť jsem vám přece říkala, že jsem to už zkoušela. Moc dobře si to pamatuji, došlo k tomu jednou ve čtvrtek po ránu.“

„Vím, taky mi to utkvělo v paměti. Pracovala jste v květinářství a brzy vás vyhodili, protože jste odmítala květiny prodávat!“

„Přesně tak! Kdo to kdy viděl! Květiny se přece neprodávají, kytky jsou krásné a jsou zadarmo, stačí se předklonit a natrhat si je. Květiny patří k životu, a pokud vím, život se taky neprodává! A krom toho mě nevyhodili, odešla jsem sama, bylo to moje rozhodnutí, odmítla jsem se na tom šejdířství podílet. Počkala jsem si na polední pauzu a využila situace, vzala jsem největší a nejkrásnější kytici, jakou kdy na světě uvázali, a pláchla s ní pryč.“

„Komu čest, tomu čest, dokázala jste své přednosti spojit se zlodějskými manýrami, podobně jako Robin Hood. Oženil jsem se s Princeznou Zlodějkou květin! Ale napadlo mě, že jestli nechcete být sama zaměstnaná, možná byste jen mohla pomoci najít nějaké zaměstnání sousedovi, když máme mezi stálými hosty tolik významných osobností. Aspoň bych už nebyl jediný jeliman v baráku, co ve středu pracuje.“

„Skvělý nápad! Uspořádám oběd a pomůžeme našemu sousedovi najít zaměstnání. Velký zaměstnávací oběd. Ale předtím s ním zajdu na nákup, musí si pořídit oblek a střevíce, v roztrhaných teplákách a plastových pantoflích rozhodně práci nenajde!“ vykřikovala. Na nic nečekala a z postele udělala trampolínu. Poskakovala jako kůzle, tleskala, propadala nadšení. V tom lepším případě.

Od chvíle, co jsme se tak halasně seznámili, se mile, ovšem neustále tvářila, jako že realitu nevnímá. Nebo jsem se aspoň já tvářil, jako že věřím, že to dělá schválně, ačkoli jí to bylo zcela vlastní. Po té příhodě s bazénem jsme z paláce utekli, srandičky jsme nechali za zády a s nimi rozhořčenou společnost i ubohou topící se megeru. Ujížděli jsme nocí pryč, zpívali si šplouchyšplouch a glogloglo a smáli se jak šílení.

„Šlápněte na plyn, ať těm vašim lžím ujedeme, nebo nás ještě dohoní!“ vykřikovala s rukama nad hlavou, což si mohla dovolit, protože v autě bez střechy stála.

„Nemůžu, tachometr je na maximu, ručička na doraz, pokud to takhle půjde dál, čeká nás srážka s vaší zbesilostí!“

Přijeli jsme do vesnice Paradou v provensálských Alpách, auto začalo žalostně pomekávat, jako by nás prosilo o slitování, a potom u kapličky s omšelými červenými dveřmi

a zrezivělými panty i zámkem s konečnou platností vypovědělo službu.

„Budeme se muset ihned vzít, protože jinak by se mohlo stát, že na to zapomeneme!“ zvolala a sice nápadně nešikovně, ale pyšně vyskočila z vozu ven.

Vzali jsme se beze svědků a bez kněze, na místě jsme si navymýšleli tisíc modliteb. Poklekli jsme před oltářem, zpívali jsme a tleskali si k tomu, jak jsme to znali ze svatebních obřadů amerických černochů. Potom jsme si před kapličkou zatančili na hudbu z autorádia, zrovna bráli krásnou skladbu od Niny Simone, skladbu, která u nás ještě pořád dnem i nocí vyhrává.

Její výstřední chování zcela zaplnilo můj život, našlo si místo v každém zastrčeném rohu, hodinový ciferník obsadilo útokem a bez výjimky spolykalo každičkou chvíli. Já její bláznovství přijal s otevřenou náručí, a jakmile jsem je držel, náruč jsem sevřel a paže pevně přitiskl k tělu, abych to do sebe všechno nasál. Jen jsem se bál, že takové sladké bláznovství nemůže být věčné. Realita u ní neměla šanci. Potkal jsem Dona Quijota v sukni a vysokých botách: každé ráno, sotva rozlepila oči, už sedlala svou herku, ztřeštěně ji pobízela, aby ji přinutila vyrazit tryskem vstříc novým a novým větrným mlýnům. Podarilo se jí vnést do mého života řád, neboť jej proměnila

v jeden dlouhý, neustávající zmatek. Její cesta byla jasně daná, měla jen tisíce odboček a miliony zákrut. Má úloha tkvěla v zabezpečení zázemí, zajišťoval jsem prostředky k tomu, aby si mohla užívat své šílenosti a nemusela se ničím trápit. Když jsme v Africe narazili na zraněného jeřába, jenž tam postával u cesty, vzala si do hlavy, že ho zachráníme a vyléčíme. Museli jsme si pobyt protáhnout o deset dní, a jen co se pták zotavil, prohlásila, že si ho vezmeme do Paříže, odmítala ovšem pochopit, že bychom ho dostali přes hranice, znamená to vyřídít doklady a potvrzení, sehnat na ně razítka a podpisy, vyplnit hory formulářů.

„K čemu takové hlouposti? Neříkejte mi, že kdykoli tenhle pták letí přes hranice, vyplňuje ty vaše formuláře a zdržuje se s vašimi úředníky! Dokonce i ptačí život je taková kalvárie?“ nadávala zničeně, přičemž rozhořčeně, avšak naprosto bezděčně orazítkovala veterináři celý stůl.

Jindy jí při večeři jistý host nevinně a roztomile začal vysvětlovat, že spojení španělská vesnice znamená totéž co neznalost. Vyzývavě na něj upřela své zelené oči a slíbila mu, že se ve španělské vesnici za rok sejdou a dají si spolu aperitiv.

„Do roka a do dne si dáme v naší španělské vesnici šampaňo! A buďte si jistý, že sázka půjde za vámi!“

Aby se její výhra stvrdila, museli jsme pak každý víkend létat na španělskou část středomořského pobřeží, až jsme konečně vyčmouchali obrovský dům s věžičkou a cimbuřím, jemuž místní vesničané z lenosti říkali „el castel“. Náš tehdejší život si žádal čehosi naprosto a dokonale exkluzivního, a když jsem jí později nadělil dítě, o něž žádala každé ráno, věděl jsem dobře, že jednoho dne se budu muset utrhnout od svých autoopraven, všechno prodat a cele se věnovat svému údělu. Byl jsem si vědom toho, že její bláznovství se může sice nevyhnutelně, ale přesto rozjet, a s dítětem už se nedá jinak. Už se nejednalo jenom o můj osud, namočili jsme do toho i potomka, a nešlo se vyhnout tomu, že našim dnům může být časem odzvoněno a ten čas se třeba blíží. Tohle „třeba“ se tak stalo kulisou dní, kdy jsme ještě stále vesele tančili a slavili.